

troer navnlig, at det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds, (N. Andersen) var blandt dem, der ved Sagens forrige Behandling gjorde sig til Talsmænd for denne Anskuelse. Hvad man nu end vil sige derom, og om jeg end for mit personlige Bedkommende kunde give ham Ret i Udskilligt af, hvad han sagde, og fuldt vel kan erkende, at Meget af, hvad der i den Retning er blevet bragt tilforvs, maa ansees for Frukten af en meget levende Indbildningskraft, kan jeg dog paa ingen Maade være enig med ham i, at Lovforslaget ikke skulde være onskeligt; thi det maa erkendes, at der i en meget vid Kreds og hos mange ellers fornuftige Menneſter er en meget levende Frygt for levende Begravelse. Det troer jeg er utmodsigeligt, og naar det er Tilfældet, saa forekommer det mig, at Samfundet ikke kan være ligegyldigt overfor en saadan Frygt, men at det maa gjøre, hvad der er muligt, for at hæve Grunden til den. Nu vil der dertil maaffæe blive svaret, og jeg troer ogsaa, at det blev gjort gjældende ved forrige Behandling, at selv om man ikke optager en saadan Bestemmelse som den, vi have foreslaaet med Hensyn til Eighyn paa Landet, vil dog allerede Lovforslaget, som det foreligger, indeholde flere Bestemmelser — særlig i § 1 om, at Eiget skal forblive liggende i længere Tid i Sengen, end hidtil har været fornodent, og i § 4 om, at Eighynsmændene i en skriftlig Erklæring skulle gjøre udførlig Rede for Grunden, hvorfor de antage, at Paagjældende virkelig er død —, der vilde medføre en saadan Stærkelse af det Bestaaende, der af enhver Fornuftig maa ansees for at være tilstrækkelig beroligende. Men jeg troer, at de Herrer, der antage dette, feile. Jeg troer overhovedet ikke, at den Frygt, som efter min Overbeviſning er temmelig almindelig udbredt, aldeles vil forstumme, og at Anklagerne mod Samfundet for, at man ikke gjør noget Alvorligt for at hæve Grunden til denne Frygt, vilde ophøre, førend man kommer til at lade alle Eighyn blive foretagne af Læger. Jeg vil nu ganſke vist erkende, at det ikke heller kan være vor Mening at forsøge dette gennemført for Tiden, men jeg skal dog ikke tilbageholde, at hvis man kommer saa vidt engang, vil man

ogsaa i andre Retninger kunne opnaae meget heldige og gavnlige Resultater deraf deels i Retning af Forbedring af de hygieiniske Forhold trindt omkring i Landet og i de forskjellige Samfundskredse, deels i det Hele i Retning af en fyldigere Oplysning om Sygdomsforhold og Marsagerne dertil. Jeg veed ikke, om Sundhedstilstanden i det Hele taget hos os staaer ugunstigere end i andre Lande, men jeg troer at kunne sige, at naar man seer, f. Ex. paa Sessionerne, den Mængde af svage og usle Menneſter, der findes her i Landet, er der ogsaa her al mulig Anledning til at have Opmærksomheden henvendt paa disse Forhold, og det er min Overbeviſning, at man ved saadanne almindelige Eighyn af Læger fik disse til langt hyppigere end nu at komme i Berøring med forskjellige Samfundskredse, og at man derved vilde give dem en hyppigere Anledning til at gjøre opmærksom paa Et og Andet, som det paa mange Steder kunde være onskeligt at forandre med Hensyn til Levemaaden og den hele huiſlige Deconomi. Jeg anfører dette som sagt kun for at sige, hvorfor det ogsaa af andre Grunde kunde være onskeligt, at man endog gif videre, end vi gjøre ved de Vædringsforslag, vi have tilladt os at stille, men vi erkende paa den anden Side, at derom kan der for Diebliftet ikke være Tale. Det er ikke muligt at komme saa vidt endnu, men hvad vi for Tiden ansee for at være ikke blot onskeligt og rigtigt, men tillige gennemføreligt, er at fortsætte paa den Vej, som Lovgivningen engang i den Henseende har betaaet; thi det er jo paavisligt, at hele vor Lovgivning angaaende Eighyn stadig har arbeidet hen til at gjøre det mere og mere almindeligt, at Eighyn foretages af Læger. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at minde om, at den første Lov, vi havde om denne Materie, var Loven af 26de Juni 1829, som indførte Eighyn ved Læger her i Kjøbenhavn. Efter nogle Mars Forløb saae man allerede det Heldige i denne Foranstaltning, og man ffred da til at udvide denne Regel; der kun gjaldt for Kjøbenhavn, til ogsaa at gjælde for Kjøbstæderne, fordi den der var praktisk gennemførelig, idet der dengang i alle eller saa